

[Margrete Auken]

som venstre gør meget ud af. Vi bruger ikke udtrykket det nære samfund – det gør venstre, i hvert fald i princippet – men det ligger os meget på sinde, og vi overvejer så, om det rent faktisk er en decentralisering, når man flytter myndighed ud til amter og kommuner. Det er ikke helt sikkert, at det er sådan. Der er faktisk en række eksempler på, at der sker noget andet, at det er sværere at få ting igennem, at meget går i stå, og at det måske er sværere for borgerne at få indflydelse. En række fredningssager eller rettere mangel på fredningssager tyder på det, og en hel masse inden for socialpolitikken tyder på det samme.

Derudover er der et andet synspunkt, som jeg også synes bør belyses, og som vi da gerne vil spørge lidt til i udvalgsarbejdet. Det er det økonomiske, om man ikke her kommer til endnu en gang at flytte byrderne ud til kommunerne, hvor der ikke er nogen progressiv beskatning, og hvor alle derfor kommer til at betale lige meget. Det vil sige, at vi også dér fortsætter det princip, som i øjeblikket er ved at blive knæsat, nemlig at de svageste skuldre skal bære de tungeste byrder.

Lægger man vægt på det rent trafikpolitiske, synes jeg egentlig, svaret er lige så tvetydigt. Så at sige samtlige skidte initiativer på vejområdet har været støttet med brask og bram af amter og kommuner. Ind imellem får jeg en fornemmelse af, at disse amter og kommuner er endnu mere betonstalinistiske end selv trafikministeren, og det siger ikke så lidt. Det er et indtryk, der gang på gang melder sig, at man her står over for folk, der blot vil bygge og bygge og bygge og glæder sig, jo mere de kan få asfalteret, og jo ligere og brutalere det kan gøres.

Man kan gang på gang se, at der er en alliance mellem lokale beboerinitiativer og statslige instanser som f. eks. fredningsmyndigheder osv. imod denne amtslige betonglæde. Det kan i hvert fald få os til at sige, at det her vil vi ikke have med at gøre.

På den anden side er der et meget alvorligt problem i amter og kommuner. Vi kan også komme til at gøre skarn uret. Jeg synes, de står over for meget hårde udfordringer. De kan ikke komme videre med deres planlægning på en ordentlig måde, de har for meget bøvl med den. Her bliver vi nok nødt til at se på: hvordan ligger statens vejplan, og hvornår kan vi få den færdig? Kan kom-

munerne og amterne overhovedet leve med, at man bliver ved med at trække og trække og trække den og bliver ved med at holde dem hen? Vi kan ikke finde ud af, hvad der skal ske. Det er ikke til at have med at gøre i den videre planlægning.

Der er selvfølgelig en række småting, som under alle omstændigheder skal ud til amterne. Det kan ikke nytte noget, at et amt bruger som undskyldning for ikke at lave cykelstier og andre trafikforbedringer, at det er statens opgave. Dér må vi have mulighed for en direkte pression. I en lang række tilfælde kender de folk, der bor der, selvfølgelig bedst problemet. Min interesse er alene: hvilke muligheder har de for at komme igennem med deres ønsker?

Efter disse overvejelser på den ene side og på den anden side og en masse spørgsmål synes jeg, man skal have lov til at standse og sige, at så kan man igen indgå i spillet om, om det nu er venstres amtsborgmestre, eller om det er den socialdemokratiske regering, der skal gå af med sejren her.

Dræbye (RV):

Da mit partis ordfører, hr. Bilgrav-Nielsen, ikke kan være til stede, skal jeg knytte nogle bemærkninger til forslaget.

Jeg tror, at der af diskussionen – så meget som man nu kan følge den, for man må nok indrømme, at så voldsom præcis har den ikke været – alligevel kan fremstå en vis enighed om en problembeskrivelse, nemlig at der er et vist misforhold imellem pengeanvendelsen i amtskommunerne på det amtskommunale vejnet og statens pengeanvendelse på næsten tilsvarende veje, som hører til det statslige vejsystem. Det forhold betyder i praksis, at man kan konstatere, at amtskommunen bruger penge på vejopgaver, som ud fra en helhedsbetragtning er lavere prioriteret end tilsvarende veje, som blot ligger i statslig regie, og som er påvirket af den almindelige tendens for statsudgifterne og ikke mindst vejudgifterne.

Dette misforhold er et problem, som generer; det falder i øjnene, og det er da også klart, at det giver problemer i forhold til folketingets ansvar for en fornuftig samfundsøkonomisk anvendelse af alle de penge, der er til rådighed til offentlig virksomhed.

Jeg tror, et andet problem, der måske ikke er helt samme enighed om, er, at amtskom-